

GANGSTA MAJOR

Una novel·la d'EDGAR CANTERO

Empúries

Edgar Cantero

Gangsta Major

Editorial Empúries
Barcelona

Primera edició: setembre del 2025

© Edgar Cantero, 2025

Els epígrafs que encapçalen els capítols estan extrets de l'LP *Festa Major*, de La Trinca (Edigsa, 1970, actualment editat per Discmedi).

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.

Editorial Empúries

Diagonal, 662-664 — 08034 Barcelona

info@grup62.com

www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. 12.376-2025

ISBN: 979-13-87736-02-6

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

—Quins collons que tens.

Són les set del matí i he obert la porta en bòxers i una samarreta de la Unió Esportiva Lleida, així que la meva resposta instintiva en sentir aquestes paraules és comprovar que no m'està sortint literalment un gínjol pel camal. Si som rigorosos, no són les set; deuen ser les 7.23. A les set és quan m'he llevat, per causes totalment alienes a la meva voluntat i associades a dinàmiques tardocapitalistes que ara mateix foren massa llargues d'explicar. Entre les set i les set i deu he fet els meus estiraments i el primer pipí del dia, tot de quefers que no em semblaven dignes d'inaugurar capítol. Esbandida la cara i raspallades les dents, he fet cap a la cuina, un altre esdeveniment que no obria el telenotícies, tot i que per a mi és potser una mica menys banal que per a molta gent. Ara fa nou mesos, per exemple, no tenia cuina.

Encara aprecio la novetat. Repenjat a la pica, esperant que bulli la cafetera, acostumo a repassar l'estança en el besllum del matí. És una cuina que renega del minimalisme; hi ha molt per admirar: les rajoles pintades, els armaris de fòrmica, els gots de Nocilla reciclats, un fotimer

d'atuell's arreplegats d'aixovars diversos. No tots són meus, però déu-n'hi-do els que hi he aportat comptant el poc temps que fa que visc aquí. El morter, el cullerer de terrissa, els setrills i la moka són tots meus. Soc un utilitarista d'esperit: a una botiga de paraments de la llar em sento com un nen a una jogueteria, limitat només pel meu magre poder adquisitiu. Hi ha nòmades moderns que es van-ten de no deixar empremtes allà on s'embarraquen, de canviar de casa i ciutat i passar per una residència com qui passa per una terminal d'aeroport, un no-lloc. Jo he entès que una llar l'has de fer teva el més ràpid possible. No saps mai si en tindràs una altra.

La cafetera fa gàrgares. Apago el fogó, obro la nevera i afronto el primer incident del dia, potser encara indigne del primer paràgraf però no pas negligible en la rutina domèstica: falta llet. Només en queda un culet.

Dalt d'una lleixa decorada amb un tovalló de vichy, Ganesha, assegut en lotus, la trompa al·tiva, observa els meus moviments. La primera claror desperta les partícules metàl·liques de la pell daurada, que sempre m'han recordat la carrosseria d'un auto-xoc. Les flors del seu altar, agafades d'un marge, comencen a emmusteir-se. La cassoleta de fang de la seva ofrena és buida.

Jo me'l miro amb el bric de llet a una mà i la tassa a l'altra, considerant el primer dilema del jorn. Així és la vida. Un no parar.

Al final buido el bric a la cassoleta i m'assec a taula amb el cafè sol. Ja fa una estoneta que sento el Rajit feinejant al lavabo.

El ritual de la higiene matutina del Rajit no és gaire més llarg que el meu, però sí molt més efectiu. En el temps

que jo trigo a treure'm les lleganyes i mitigar el meu alè el just per no despintar els mobles, ell emergeix de la nostra *chambre à bain* convertit en un dels models que decoren la seva perruqueria, amb els cabells lluent, les celles perfilades, la barba nítida i la pell fresca. Fa temps que sospito que hi ha un armari secret al bany que només coneix ell. També pot ser que senzillament es llevi així.

—Bon dia —cantusseja només arribar, perquè el seu optimisme vital es manifesta en melodia fins i tot a les set del matí, i en vaivens blancanivis que fan voleiar les mànigues de la camisola que és el seu pijama de transició, entre que surt del llit i es prepara per afrontar el dia. S'atura, en un rampell de formalitat, tot just per encarrar l'altaret; ajunta els palmells, ajup el cap i dedica una salutació silenciosa a Ganesha. Llavors és quan observa la cassoleta plena de llet fresca.

—Es veu que tenia set, el pobre —explico.

—Avui mateix li compraré flors —vota el Rajit, i procedeix a servir-se una tassa de cafè, ben prenyada de sucre per pal·liar l'amargor que a mi ja m'està fent fer ganyotes—. Has fet bé. Ganesha t'ho agrairà, ja ho veuràs.

—No era pas la meva intenció subornar-lo.

—Quan tinguem llet calenta, li agradarà encara més —afegeix. És la seva manera d'introduir el tema que ja ens ha entretingut uns quants matins—: Al Carrefour tenen un microones per quaranta-nou euros.

—Ets l'única persona del món que es llegeix el correu comercial.

—Quaranta-nou euros està molt bé!

—Te n'adones, de la quantitat d'arbres que talen només per tu?

—*Tenim* quaranta-nou euros!

—Ja sé que els *tenim*, Raj, però és un trasto així de gros que només serveix per escalfar llet al matí. *Tenim* fogons i *tenim* un pot que fan la mateixa funció.

Ell ho deixa estar, perquè és massa gentil per discutir durant el cafè. I jo em quedo una estona adonant-me que no sortiré mai del marc mental de no tenir cuina, ni sastre. Un morter no és gaire més prioritari que un microones; també és un trasto amb funcions molt limitades, i en vaig comprar un. Però el morter, penso, és útil sempre, a les dures i a les madures. El morter no em deixarà tirat quan no tingui accés a un endoll.

—Què fas, llevant-te tan d'hora avui? —dic, per canviar de tema. La pregunta l'agafa una mica desprevingut.

—No és la meva festa —diu, mig amagant-se rere la tassa.

—Com no ha de ser la teva festa? És tan patró teu com meu. Quant fa que vius al poble?

—Deu mesos.

—Jo en fa dos que visc en aquest pis. Si Ganesha ha de mirar per mi, sant Imul mira per tu. Si un dia l'any et demana no pensar, qui ets tu per portar-li la contrària?

—Què fas tu llevant-te tan d'hora, llavors?

Touché.

—Jo treballo per a més pobles —em defenso, tot i que a mi mateix em sona a excusa d'esquirol—. No és ben bé un deute amb la feina. És una qüestió de paraula.

—Com està el teu amic?

—Quin amic?

—El que estàs substituint. Murdock?

—M.A. —el corregeixo—. No és amic meu, és... un

vell conegut. Però vaig comprometre'm a cobrir-lo mentre era fora, i així ho faré.

És com pago la meitat del lloguer. Me'ls prenc molt seriosament, aquests contractes verbals. Sobretot perquè amb el meu currículum ningú no me n'ofereix cap d'imprès.

—A més, el meu sector és la rebosteria industrial. En un dia com avui soc indispensable.

—Però jo també ho soc —fa el Rajit, amb un punt d'orgull—. I si algú vol anar ben afaitat a la missa, on anirà?

—Ja són grandets, tu. Que s'afaitin a ca seva. A més, és Verri; ens coneixem tots. Ni que l'alcaldeessa anés casa per casa a passar revista.

Tot just llavors és quan truquen a la porta. Estranyat, soc jo qui s'aixeca, perquè em sembla que qui tingui la barra de presentar-se a casa nostra a un quart i mig de vuit es mereix més el meu look matutí que el del Rajit; obro la porta, i és llavors que l'alcaldeessa em diu «quins collons que tens».

Fins aquí el flàixbac. El colló de Proust.

—Júlia?

—No em juliïs. Soc aquí en qualitat oficial.

No em sembla raó suficient per permetre-li l'entrada, però ella entra igualment, concentrada a teclejar al mòbil, copsant només de passada el seu entorn físic amb una ganyota que dona fe de com de separada està la seva agenda dels seus desitjos personals.

Estic a punt de tancar la porta al seu darrere quan una altra convidada imprevista s'engola per l'escletxa de vint centímetres.

—Un moment, aldeessa!

L'Emma s'avança a la seva escortada com un llampec blau marí i arriba primera a la cuina amb el tarannà furi-ent i l'esguard encès d'un marit de vodevil que irromp al dormitori esperant trobar-hi un home al llit amb la seva senyora. Naturalment, només hi troba el Rajit, potser la persona menys sospitosa d'allitar-se amb dona aliena, tot i que la irrupció de la cap de la promoció dels Mossos de 2017 li arrenca un esgarip ben digne d'un saltamarges enxampat en aquesta mateixa tessitura. L'entenc. I encara hem de donar gràcies que no hagi entrat amb la pistola a la mà. A l'Emma se li podran retreure moltes coses, però la seva motivació no n'és una. Són totes.

Resignat, torno a obrir la porta de bat a bat, perquè si l'Emma és aquí vol dir que el seu company de tota la vida, en el professional i qui sap si en el personal, no pot ser gaire lluny. I en efecte, tot seguit l'Hug, altra meitat de la parella en unitats i 75 % en massa total, honora el nostre humil rebedor amb la seva imponent presència, que fa perillar el canelobre i amenaça de deixar-me sense oxigen. No saluda. L'Hug parla poc, en general. De la mateixa manera que els elefants, quan arriben a l'estany a abeurar-se, rarament diuen bon dia a les bestioles més petites.

Jo m'esmunyo com puc entre ell i la paret fins a la cuina, on la Júlia ja ha requalificat l'altaret de Ganesha en prestatge on deixar el bolso.

—Et pensaves que no ens en adonaríem? —em pregunta.

Jo miro el Rajit, que porta des de l'arribada de les autoritats sostenint una galeta maria a mig camí de la boca. Li indico amb un gest que no es preocupi, que sé perfectament el que està passant.

—Júlia, no tinc ni puta idea de què està passant.

—Tot net, alcaldessa! —proclama l'Emma, acabant de comprovar que no hi hagués un comando paramilitar amagat en el nostre pis de quaranta metres quadrats. L'Hug guarda la porta principal. El rebedor al seu voltant li queda com una rebequeta.

—Estic francament dolguda —em fa saber la Júlia—. Que avui, de tots els dies, em facis aquesta mala passada.

Sona dolguda, és veritat. Em sap greu no haver-me'n adonat només veure-la envair la meva llar acompanyada de dos mossos d'esquadra, però fa ulls d'estar cansada.

—El pregó és a les vuit en punt —m'informa, no sé per quin motiu—. La passada surt de l'ajuntament a dos quarts. La unitat mòbil ja és al peatge, però a la Bibiana Ballbè se li han enganxat els llençols i no arribarà fins a les sardanes. Els del comitè d'agermanament han cancel·lat per no sé quin coi de baixa, però els paradistes han de muntar el seu mercadet, perquè déu nos en guard de passar un sol dijous sense poder comprar bledes i sostens. L'ocupació hotelera està al cent per cent, l'aparcament al cent vint, el Meteocat preveu ruixats intensos al vespre, i tu has de fer-ne una de les teves. —La veu se li esquerdissa a l'última frase, com si hagués de plorar—. No m'ho esperava de tu, de debò.

(Potser cal un petit parèntesi en aquest punt per aclarir que no he donat mai cap motiu a la Júlia per esperar res de mi. Ens coneixem com es coneixen dos veïns del poble, sempre que un no hagi crescut al poble ni estudiat al poble ni viscut al poble fins que un coordinador del seu partit li va suggerir que es presentés a les llistes del poble, moment en què va empadronar-se al poble i va empape-

rar el poble amb fotos seves sota l'eslògan: «Júlia Rodó: del poble!».)

—I mira que em van avisar —continua ella—. «El Cegador te'n farà alguna, ja ho veuràs».

—Qui és el Cegador? —pregunta el Rajit.

Bum. Una altra cosa que no havia de sortir fins que no poséssim el meu nom al contracte del pis.

—Soc jo, Raj. Després t'ho explico. Júlia, quina una n'he fet, segons tu?

Per tota resposta, la Júlia hissa la persiana i esbatana les portes del balcó. Deu ser la cosa que m'ultratja més de tota aquesta escena: que m'aixequin la persiana de casa abans que jo decideixi que al meu pis ha de ser de dia. Em sembla el sùmmum de la intrusió.

No hi surto perquè és un d'aquells balcons testimonials, massa estrets hasta per a una bombona de butà, però em recolzo a la barana i trec el cap. Vivim en un pis modest, a un edifici tan antic que l'arquitecte va signar-lo en llatí, però és un tercer pis, dels quals n'hi deu haver quatre a tot el poble, i per tant, té vistes. Galdoses, potser, de teulats bruts i antenes raquíiques, però vistes al cap i a la fi, i les valoro encara més que tots els fòtils que hi ha a la cuina. Una altra cosa que he après en els meus períodes de major precarietat: una gàbia és tolerable si permet veure encara la immensitat del món exterior. Veig el dia que neix, una paleta de grisos, una vila que ronseja. Un gat estirant-se enfilat a una xemeneia, arquejat com un pont romànic. La primera campanada dels dos quarts de vuit em mena l'esguard cap a l'església. Una estelada penja de l'ull del campanar, el triangle blau subratllant els finestrans, les quatre barres davallant fins a perdre's entre els teulats.

Torno a dins, reprimint un somrís.

—Qui diu que he estat jo?

—Ves a cagar.

—Ja hi seria, a aquesta hora, si no us haguéssiu presentat tu i la Patrulla Canina.

—Ei! —protesta l'Emma, i immediatament em peneixo de la pulla, perquè té la mateixa veu que l'Skye.

—Júlia, de debò apareix una estelada i em vens a buscar a mi? Ara resultarà que soc l'únic independentista de Verri!

—Ets l'únic que ha anat a presó per la causa.

—Has anat a presó? —repregunta el Rajit. Avui em tocarà fer el sopar, ja ho estic veient.

—Ja sé que tenim diferències, tu i jo —reprèn la Júlia—. Diferents idees, diferents mètodes. Però vull pensar que tots dos volem el millor per al poble. M'equivoco?

No cal que contesti, així que no contesto. La veritat és que no hi penso gaire, en el bé del poble. Li tinc carinyo perquè és meu, i em sabia greu que hi fotessin un pantà a sobre, però el seu benestar no em fa passar ànsia.

—Entens que el que estem fent avui és netejar el nostre nom? —insisteix ella—. Un reportatge al *Festius*. Trenta minuts a la franja de màxima audiència. Saps el que ens ha costat negociar això? Saps que li paguem un extra a la Bibiana Ballbè perquè en cap moment no parli de *tu*? Saps quant fa que els mitjans no esmenten Verri sense fer servir en la mateixa frase el sintagma «manifestant violent»?

No, tampoc ho sé. Sí que soc conscient que el sintagma apareixia freqüentment als diaris en el seu dia, i a mi em neguitejava, essent com era jo el manifestant a qui es referien. Però sincerament, cada cop que llegia o sentia el

sobrenom de «Cegador de Verri» —epítet que vaig merèixer en circumstàncies irrellevants ara mateix, però que tenen a veure amb una manifestació a Barcelona, uns anti-disturbis, una llauna de gas lacrimogen i una raqueta de tennis— l'última de les meves preocupacions era com aquesta fama afectava la reputació de Verri. Municipi estimat, per altra banda, que en el període entre la invenció de la impremta i la famosa esmaixada a Urquinaona no ha il·luminat les portades de la premsa pàtria per cap motiu més positiu que haver acollit un rodatge de *Joc de trons*. Amb això vull dir que potser jo soc l'ovella negra del poble, però el poble tampoc no és que fos la Florència dels Medici.

—Tenim una oportunitat —diu la Júlia, en un to que busca tocar-me la fibra i que de fet té l'Emma a punt de les llàgrimes, però que a mi no aconsegueix distreure'm del fet que tenim el balcó obert i jo vaig en calça curta—. L'oportunitat de mostrar al món que som un poble normal. Que treballa i festeja i celebra el dia del patró. —Es tomba per fer un apart per al Rajit—: Respectant sempre la llibertat religiosa de tothom, esclar. Som una vila d'acollida.

El Rajit fa que sí amb el cap mentre rememora, nostàlgic, els temps feliços quan només érem dos a la cuina. O menys.

—No et sembla propi d'un poble normal, penjar estrelades? —intercalo jo.

—No. És de poble que viu al passat.

—I ser part d'Espanya és innovació?

—M'estàs decebent. Ho sento, però t'ho he de dir.

—Júlia, ho torno a repetir: com puc haver estat jo? Com m'hi hauria enfilat, allà dalt?

—No ho sabem —fa ella, creuant-se de braços, en una postura molt pròxima a la dels pòsters electorals—. Esperem esbrinar-ho ara, quan la treguis.

I vet aquí el motiu de la visita oficial.

L'Emma, tota encirada, la barbeta tan amunt com permet el seu metre cinquanta-cinc, espera la meua cooperació. L'Hug, fora del meu camp de visió però detectable pels baròmetres, no necessita més que una ordre per donar la via diplomàtica per exhaurida.

Jo consulto el rellotge.

—He d'anar a la feina, o no tindreu dònuts per esmorzar.

—Hauràs d'afanyar-te, doncs.

Noti's que en cap moment considero treure a col·lació l'absència de proves del delictes del qual se m'acusa. Seria irrellevant. És un altre vici que he desaprès en els darrers anys: creure que la realitat és res més que un consens. Si la majoria, o en el seu defecte l'autoritat, creu que soc culpable, la realitat és igual. El problema és meu.

Sí que considero aquest fet evident: si la Júlia vol assegurar-se que el reportatge al *Festius* no quedi enfosquit per l'ombra del meu historial, si vol garantir que la Bibiana Ballbè no em posarà un ull a sobre i un micròfon als morros mentre duri la diada, la millor manera és tenir-me amagat al calabós tot el dia. I no dubto que ella hi ha pensat abans que jo.

Un cruixit suau trenca el silenci. El Rajit, que s'ha decidit a mossegar la galeta.

—Em deixareu vestir-me, almenys? —demano.

—T'haurem d'acompanyar —avisa l'Emma.

—Tu m'hauràs d'acompanyar?

—Ah —s’hi repensa—. No, esclar. Hug?

L’Hug emet un gruny i fa un pas endavant, indicant-me molt amablement el camí cap a la meva pròpia habitació. El seu posat intenta deixar clar que això li serà més incòmode a ell que a mi.

Discrepo.

Baixo del tercer pis amb l’alcaldessa i els mossos, vestit i sense esmorzar, quan falta poc per a les vuit. El sol ja ha sobrepassat l’horitzó real. D’aquí a no res les muntanyes més properes del Volpenars ens permetran veure’l.

M’agrada aquesta hora. Avui, encara més. Hi ha una tensió, una promesa que el dia serà especial. L’aire transporta una melodia esfilagarsada, de trompetes tímides i xirimies ressacoses: la cobla municipal, afinant els instruments per a la passada.

No hi ha cotxe patrulla, perquè ni ho justifica la distància ni ho aconsella el caràcter secret de la nostra missió. L’Emma, precedint la comitiva, comprova que els carrers siguin buits abans de permetre’ns girar cada cantonada. Entenc que l’Hug, darrere nostre, fa la mateixa funció. Si més no, la seva esquena ens serveix de cortina. Les precaucions de l’una i l’altre són innecessàries: a hores d’ara, tot-hom que no és al llit serà a la plaça de l’ajuntament per sentir el pregó. Enguany el fa la Laia Rrahmani, àlies «Lala/XL-Bitx», filla del poble i promesa del hip-hop patri, autora de dues *mixtapes* que han col·locat Verri en el mapa del trap llatí. El telèfon de la Júlia vibra cada deu segons de mitjana. Hauria de ser al balcó de les autoritats, flanque-

jant la Laia quan l'enfoquin les càmeres. És la mena de foto en què cap polític queda bé i cap polític vol deixar de sortir.

A la plaça de l'església, les garlandes penjades de fa un mes guaiten avorrides les balconades de coloms matiners i venecianes abaixades. L'estelada és l'única novetat. Un dijous qualsevol a aquesta hora els marxants ja estarien descarregant camions i desplegant el mercat al llarg del carrer d'amunt. No pas avui: en dies festius solen reubicar-los al pati del col·legi.

Toquen les vuit. Jo pujo les escales de l'església, em giro i em trobo la resta de la comitiva plantats al peu del campanar.

—Entrem o no?

—No tenim clau —diu l'Emma—. S'ha de fer per fora.

—Com que no teniu clau? Em desperteu a mi i no desperteu el rector?

—No en tenim, de rector; en quin segle vius? —em retreu l'alcalde. És un insult demolidor, venint d'algú que ha jurat la Constitució—. Hi ha un capellà per a quatre pobles. Vindrà per a la missa. I té l'única clau que hi ha.

Jo alço la vista, cobrint tota la longitud del campanar. Convindria aquí una nota històrica sobre l'església parroquial de Verri. Construïda al segle xv sobre els fonaments d'una del xii i sense incorporar cap innovació tècnica de l'interim, és un exemple del que jo anomeno romànic brutalista, menys preocupat per l'harmonia o el simbolisme que per la solidesa de l'obra, mai garantida pels materials de l'època i molt necessària per resistir l'embat dels segles i alguna ràtzia hongaresa tonta. En aquest sentit, la feina dels aparelladors medievals, doctes menestrals que

en sa punyetera vida van veure un regle, ha estat impecable. La restauració de la façana en temps del jocs olímpics, quan ens empolainàvem per si de cas un atleta d'alguna república exsoviètica tenia l'acudit de mirar cap aquí, no ha amagat la contundència de la maçoneria original, admirable en l'absis i els contraforts del costat dret, el que no es repenja en la sagristia. A la funció cohesionadora del ciment mesclat en temps d'Ausiàs March ara s'hi sumen les arrels de l'herbam esponerós que creix entre els carreus. Per la fermesa de la nau i el transsepte sembla que no cal patir. El campanar inspira menys confiança. La veritat és que si encara no ha caigut és per mandra. Crec que un escombriaire li va dir un dia «tu no vols enfonsar-te, i jo no vull recollir-te», i amb aquest pacte hem tirat dos-cents anys.

—I voleu que pugi això *per fora*?! Per què no truqueu els bombers?

—Sí, el dia de la festa major faré entrar un camió de bombers a la plaça —fa la Júlia, sarcàstica—. N'estaran xerrant fins l'any que ve. Ja hem cridat el pintor perquè porti l'escala.

Tot just aleshores pugen pel carrer d'amunt el Cisco i el fill amb l'escala de mà a les espatlles, l'un dedicant-nos un déu-vos-guard, l'altre clarament caminant mentre està en fase REM. L'escala podria ser la mateixa que es va fer servir per fer la teulada del campanar. Hauríem de fer un apèndix perquè la incloguessin en el patrimoni històric.

—Això arribarà dalt de tot? —dubta l'Emma.

—Sí, si la despleguem sencera, sí —ens assegura el Cisco—. A mi no m'ha calgut mai, però poder-se fer, es pot fer. Noi! Estira d'allà, cony!

Entre el pare i el fill somnàmbul aconseguixen desplegar l'escala i plantar-la contra el campanar, paral·lela a la bandera. Li falten tres o quatre pams per arribar al finestró. El Cisco assegura els peus i em convida a provar-la.

—Els graons amb cinta blava són els que no t'hi has d'estar massa estona.

Li agraeixo el consell, m'agafo a l'escala, procuro no mirar ni a dalt ni a baix. Tots els altres em miren a mi. Fins i tot el fill del Cisco sembla que espavila. No tots els dies es pot veure un tonto del cul badant-se el cap per pujar dalt d'una torre de Jenga medieval.

—Afanya't, que volem dònuts —m'encoratja la Júlia.

Començo l'ascens. Un ventijol matiner em porta la veu de la pregonera. No en distingeixo les paraules, però sí que capto la reacció del públic. Hom diria que estan assistint a una batalla de rap. Ni un sol vilatà nascut quan Plutó era un planeta entén la seva música, però que em pengin si no és una *entertainer* nata.

Uns vint graons amunt ja tinc a tocar les quatre barres. Podria estrebar la bandera, però veient-la de prop tinc la certesa que s'estriparia i quedaria la meitat del triangle blau penjant. O pitjor, potser l'estiro i em cau el campanar a sobre. Continuo, entossudit a no mirar avall, estudiant la maçoneria a l'alçada dels meus ulls, els matolls arrellats entre els carreus, somoguts per l'oreig. Aquests arbusts valents m'inspiren el mateix respecte que les muntanyes o l'oceà.

Enfilat al penúltim graó arribo a l'alçada del finestró biforat: dos arcs de mig punt separats per un pilaret el nom tècnic del qual sabria si hagués escoltat a classe d'his-

tòria de l'art. La nostra església està orientada en el sentit primitiu de la paraula, és a dir: amb el presbiteri apuntant a l'est, per mor d'una tradició semblant a la que obliga les masies a mirar al sud. Un raig de sol horitzontal ja s'escola pel finestró oposat, il·lustrant-me l'escena que em trobo dins del campanar.

Perdo la noció del temps, però calculo que passo un minut perxat allà dalt, processant les meves emocions. Millor fer-ho ara.

El meu públic reduït m'escridassa:

—La despenges o no?!

M'agafo fort a l'ampit amb la mà esquerra, em trec el mòbil de la butxaca amb la dreta. Faig una foto.

Em guardo el mòbil i baixo a correuita.

—La bandera! —insisteix la Júlia— Treu la bandera!

No em molesto a respondre-li, anhelós com estic de tornar a posar els dos peus a terra ferma. Un cop els hi tinc, encara la ignoro una estoneta més mentre interrogo l'Emma:

—Oi que és punible alterar l'escena d'un crim?

—I tant —contesta l'Emma a l'acte, incapaç de no exhibir el coneixement del reglament policial que li va valdre la capçalera de promoció—. Manual de camp d'investigació forense, secció B, capítol tres, punt onze: «La contaminació o extracció deliberada de possibles proves en l'escena d'un crim és objecte de sanció i arrest; punt i seguit; tots els elements en l'escena d'un crim han de ser tractats com a possibles proves fins que els investigadors forenses determinin el contrari».

—Jo no ho hauria dit millor.

I els ensenyo la foto que acabo de fer amb el mòbil.

Modèstia a part, és una instantània d'un cert mèrit artístic, a banda del risc que he pres per fer-la. La llum potser no és òptima, però afegeix dramatisme. El sol ixent enlluerna la broma a l'interior de la cambra de la campana, amb un pis de fusta al qual s'accedeix per una escala interior bicentenària, que només algú molt desesperat pujaria.

Aquest algú, de fet, no n'ha baixat encara. Ni en baixarà mai pel seu propi peu. Jeu contra el mur, la pitrera xopa de sang, els ulls exànimes fixos en la campana.

A la plaça de l'ajuntament, la Laia Rrahmani acomiada els fans. Ni policies ni alcaldessa ni pintors s'ho escolten. Fins i tot el fill del Cisco bada uns ulls com taronges.

—Sembla que se us ha girat feina —dic, donant un copet amistós al braç de l'Hug, no massa fort perquè no voldria deixar-m'hi els artells. Ja estic fent el mutis quan noto que la Júlia encara no ha tancat la boca—. Dona, no facis aquesta cara. Tu mateixa ho has dit; no volies trenta minuts en franja de màxima audiència? Si això arriba a Barcelona, ja t'han fet la promoció. Senyors, fins a una altra estona, i visca la festa major!

El públic del pregó romp a cridar. La banda engega la fanfara.